

Capitolul 9

Jertfa de mâncare (2)

Levitic 2.4-16

„Dacă vei aduce ca jertfă de mâncare un dar din ceea ce se coace în cuptor, să fie niște turte nedospite din floare de făină, frământate cu untdelemn, și niște plăcinte nedospite, unse cu untdelemn. Dacă darul tău adus ca jertfă de mâncare va fi o turtă coaptă în tigaie, să fie din floarea făinei, nedospită și frământată cu untdelemn. S-o frângă în bucăți și să torni untdelemn peste ea; acesta este un dar de mâncare. Dacă darul tău de mâncare va fi o turtă coaptă pe grătar, să fie făcută din floarea făinei, cu untdelemn. Să aduci darul de mâncare făcut din aceste lucruri pentru DOMNUL; și să fie dat preotului, care-l va aduce la altar. Preotul să ia din darul de mâncare partea adusă ca aducere aminte, și s-o ardă pe altar. Acesta este un dar adus prin foc, de un miros plăcut DOMNULUI. Ce va rămâne din darul acesta de mâncare să fie al lui Aaron și al fiilor lui; acesta este un lucru preasfânt DOMNULUI între darurile mistuite de foc“.

„Nici unul din darurile de mâncare pe care le veți aduce Domnului, să nu fie cu aluat; căci nu trebuie să ardeți nimic cu aluat sau cu miere, ca jertfă mistuită de foc pentru DOMNUL. Ca dar din cele dintâi roade, veți putea să le aduceți DOMNULUI; însă să nu fie aduse pe altar ca dar de un miros plăcut. Să condimentezi cu sare toate darurile tale de mâncare; să nu lași să lipsească niciodată de pe darurile tale de mâncare sarea legământului Dumnezeuului tău; la toate darurile tale de mâncare să aduci sare. Dacă vei aduce DOMNULUI un dar ca jertfă de mâncare din cele dintâi roade, să aduci ca dar de mâncare din cele dintâi roade ale tale, spice verzi, prăjite la foc și boabe noi pisate. Să torni untdelemn peste el și să adaugi și tămâie; acesta este un dar de mâncare. Preotul să ardă ca aducere aminte o parte din boabele pisate și din untdelemn, cu toată tămâia; este un dar mistuit de foc pentru Domnul“ (Levitic 2.4-16).

Am învățat din primele versete, principiul care stă la baza jertfei de mâncare. Era făcută din floarea făinei, era vărsat untdelemn deasupra și se adăuga tămâie. Am văzut că floarea făinei simbolizează adevărata natură umană a Domnului Isus, ca Acela care a fost născut pe pământ, rod al pământului, așa cum Îl numește Isaia 4.

Însă El a fost născut din Duhul Sfânt; Duhul Sfânt a umbrit pe Maria și astfel untdelemnul era peste floarea făinei, încât era foarte clar că natura Sa umană nu era numai floare a făinei. Da, era un Om adevărat și așa cum ar trebui să fie un om, fără pată; însă totdeauna purtând pecetea Duhului Sfânt. Trebuia adăugată tămâie și toată tămâia trebuia arsă și oferită ca jertfă lui Dumnezeu, ca semn al frumuseții personale a Domnului Isus, pe care numai Dumnezeu Însuși putea s-o vadă. El a fost nu numai un Om desăvârșit, dar El a fost ce trebuia să fie o ființă omenească. Nu mă gândesc acum la El ca Fiul al lui Dumnezeu, ci la ceea ce trebuia să fie un om în gândurile lui Dumnezeu, la ceea ce era prezent din belșug la El, această frumusețe personală a Sa, prin care El a depășit mult pe Adam, pe când acesta nu căzuse încă.

Găsim apoi în versetele citite, diferite forme în care jertfa de mâncare era adusă. Dacă Dumnezeu ne face cunoscut aceasta, este bine să ne gândim și să vedem ce vrea Dumnezeu să ne spună prin aceasta; când Cuvântul lui Dumnezeu ne spune ceva, el are o anumită intenție. Dacă aici este vorba de Domnul Isus ca Om adevărat pe pământ, de la nașterea Sa și până la moartea Sa pe cruce, adevărata Sa natură omenească a fost pusă la probă în toate

împrejurările și, cum citim în Filipeni 2, până la moarte. Este bine să vedem împrejurările deosebite din care rezultă această măreție a Lui. Lucrul acesta este deosebit de minunat, cu atât mai mult cu cât aici este vorba de aspectul că noi venim la Dumnezeu ca să-I aducem ca jertfă ceea ce am văzut în slava jertfei de mâncare. Putem înțelege că este dorința inimii lui Dumnezeu ca noi să cunoaștem mai mult din această natură umană minunată și cât de desăvârșit a fost El în toate împrejurările vieții, în toate pericolele, în toate încercările prin care a trecut aici pe pământ. Așa primim o înțelegere mai bună a slavei Sale și putem să fim părtași cu Dumnezeu. Am văzut că o mână plină din această făină cu untdelemn era adusă lui Dumnezeu ca jertfă, iar restul era pentru preot. El avea voie să mănânce din ea. Și dacă noi vrem să ne hrănim cu slava Domnului Isus ca Om pe pământ, este de la sine înțeles că vom primi numai ceea ce am văzut și vom fi hrăniți în măsura în care am văzut Slava Sa.

Gândesc că cei mai mulți dintre cititorii Bibliei au rămas izbiți de faptul că din primii treizeci de ani ai Domnului Isus nu se spune aproape nimic. O singură întâmplare ne este relatată, pe când El era în vârstă de doisprezece ani, iar în rest nu mai aflăm nimic despre El până la vârsta de treizeci de ani. Toate cele patru Evanghelii vorbesc aproape numai de cei trei ani și jumătate, în care Domnul Și-a exercitat slujba, însă și aceasta numai în pustie; căci primele trei Evanghelii relatează numai despre lucrarea Sa în Galileea, după ce El a fost lepădat în Ierusalim și în Iudeea. Numai în primele trei capitole ale Evangheliei după Ioan auzim despre începutul slujbei Sale, în Ierusalim și în Iudeea. Însă și în capitolul 4 găsim și aici, că El pleacă din Iudeea ca să se ducă în Galileea, pentru că în Iudeea L-au respins, iar în capitolele următoare ale Evangheliei după Ioan este aproape exclusă descrierea lucrării Domnului pe care El a făcut-o mai târziu în Ierusalim.

Însă putem înțelege că Domnul Isus a fost încercat și în acești primi treizeci de ani și că a avut de suferit. Să ne gândim numai că pe când era tânăr, la vârsta de doisprezece ani, El Se găsea în templu ca să vorbească despre Cuvântul lui Dumnezeu. Nu aflăm din cuvintele Sale, cât Îl îndurera că părinții Lui nu L-au înțeles: „Nu știati că trebuie să fiu în cele ale Tatălui Meu?” Și Dumnezeu vrea ca noi să observăm și faptul acesta, pentru ca să vedem ceva din slava Sa, cum Tatăl a văzut-o. Vom recunoaște astfel că întreaga viață a Domnului Isus era suferință, în toți acești treizeci de ani și după aceea. Ioan scrie că dacă s-ar fi scris tot ceea ce a făcut Domnul Isus, n-ar fi încăput cărțile în toată lumea, deci noi găsim povestite puține lucruri din acești trei ani.

Cuvântul lui Dumnezeu ne îndreaptă aici gândurile asupra suferințelor Domnului în aceste împrejurări, pe care noi nu le cunoaștem din Evanghelii. Probabil că cea mai mare parte a lor, Domnul le-a trăit în cei treizeci de ani și o parte după aceea. Însă în locurile care ne sunt descrise, erau suferințe care n-au fost văzute din afară și pe care Duhul Sfânt nici nu ni le-a făcut cunoscut, dar pe care le putem găsi totuși în alte cărți ale Bibliei și la care putem medita și pe care le putem înțelege în legătură cu caracterul întregului Cuvânt al lui Dumnezeu.

Primul dar ca jertfă este din ceea ce se coace în cuptor. Dar ceea ce se coace în cuptor nu se poate vedea în timpul cât se coace. Este expus căldurii puternice, însă nu se poate vedea cât suferă aluatul din cauza aceasta și cum îndură el această arșiță. Este clar că aceste suferințe erau cele mai mari. Numai sufletul care se ocupă răbdător cu Cuvântul, de exemplu cu ce se spune în Evanghelii despre Domnul Isus și nu-l citește superficial, va

recunoaște aceasta. Noi trebuie să medităm într-adevăr asupra acestui lucru și să încercăm să înțelegem ce este ascuns în Cuvântul Domnului - mă gândesc nu la adevărurile pe care le-a spus Domnul Isus, oricât de minunate ar fi acestea - ci la ceea ce este ascuns în Cuvânt cu privire la sentimentele Sale și cum a suferit El în aceste împrejurări. Numai un asemenea suflet va înțelege ce este prezentat în acest cuptor.

Da, putem înțelege că viața Domnului în primii treizeci de ani a fost suferință. Să ne gândim: A venit Creatorul din cer și, potrivit capitolului din Coloseni, El era întâiul-născut peste toată creațiunea, Capul creației, însă când S-a născut în Betleem, nu era nici un loc pentru El în casa de poposise. Un grajd era singurul loc unde voiau să-L primească. El era întâiul-născut peste toată creația și împăratul lui Israel. Abia Se născuse, și părinții Săi au trebuit să fugă în Egipt, pentru că lumea dușmană căuta să-L omoare. El era Cel necreat, Cel Sfânt și El a venit din acest loc Sfânt de la Dumnezeu, din casa Tatălui; și când părinții Săi s-au întors din Egipt, El a trebuit să locuiască în Nazaret, acest oraș cu renume prost din Galileea.

Cât de îngrozitor trebuie să fi fost aceasta pentru El! El era Cel Sfânt, Cel Adevărat, care a locuit totdeauna în atmosfera curată din casa Tatălui și care a fost totdeauna obiectul plăcerii și dragostei Tatălui, El a venit de acolo de unde milioanele de îngerii își ascundeau fața când priveau spre El, pentru că nu puteau privi slava Sa. Era așa de sfânt încât serafimii, în Isaia 6 își acopereau picioarele cu aripile lor; căci picioarele lor sfinte, care nu au venit în atingere cu murdăria, erau murdare în ochii lor, în comparație cu slava Sa și sfințenia Sa, pe care ei o vedeau acolo. Și strigau unul către celălalt: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor!“ Ioan 12 ne spune că ei au strigat așa când au văzut slava Lui. El era Cel care ședea acolo pe scaunul de domnie. Ce trebuie să fi fost atunci pentru El, să locuiască în acest oraș cu renume rău, înconjurat de păcătoși, care urau pe Dumnezeu, cum s-a dovedit mai târziu, când ei au voit să-L omoare. El știa deci ce erau ei și El vedea cine erau ei, căci ei urau pe Dumnezeu. Așa a trăit El treizeci de ani, zi de zi înconjurat de oameni păcătoși și de toate păcatele pe care le făceau oamenii. Ce suferință trebuia să fi fost aceasta pentru El!

În Evanghelie citim despre El din timpul când Își exercita lucrarea. Ce suferință trebuie să fi fost pentru inima Sa, prin faptul că era acolo! Citim că toți bolnavii au venit la El (Matei 8.17) și El lua toate bolile lor asupra Lui. „El a luat asupra Lui neputințele noastre și a purtat păcatele noastre“, se spune acolo. O! nu, nu că El a devenit bolnav, însă când bolnavii au venit la El și El i-a vindecat, El a răbdat durerea lor în Duhul Său.

Și ce trebuie să fi fost aceasta pentru El, să nu aibă nici un loc unde să-Și pună capul, El, Cel care a fost, ca Om, întâiul-născut din toată creația! Ce trebuie să fi fost pentru El, când iudeii I-au zis: „Noi nu suntem născuți din desfrânare“ (Ioan 8.41) - o aluzie clară la nașterea Sa minunată. Ei spuneau aceleași lucruri pe care teologii actuali îndrăznesc să le spună despre El. Ce trebuie să fi fost acesta pentru sufletul Său sfânt! O, Domnul nu răspunde la astfel de cuvinte. Însă putem înțelege ce trebuie să fi fost aceasta pentru El, Fiul veșnic al lui Dumnezeu, dar oare și ca Om a fost Fiul lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu L-a numit „Sfântul care Se va naște din tine“, să fie numit așa? Ioan spune despre El: „El a venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit“ (Ioan 1.11). Cărturarii care tot timpul lor au studiat Cuvântul Său, au venit la El și au folosit propriile Sale cuvinte, ca să-L prindă, dacă este posibil. Ce trebuie să fi fost pentru El, când Marele Preot, pe care l-a așezat El ca să fie mijlocitor între Dumnezeu și oameni și care trebuia să fie îndurător - epistola către Evrei

spune, „să poată avea milă de aceia care se împiedicau și erau slabi (Evrei 4.15) - a pășit împotriva Lui și căuta să-L omoare, apoi că acest Mare preot era în stare să plătească bani, prețul unui sclav, pentru ca să-L aresteze?

Ce trebuie să fi fost în inima Sa când a fost în Ghetsimani și Satan I-a pus înaintea ochilor întreg paharul suferințelor, pe care El avea să-l bea pe Golgota! Citim în Evanghелиi numai că sudoarea I s-a făcut ca niște picături mari de sânge și că El striga în puține cuvinte: „Tată, dacă este posibil, depărtează paharul acesta de la Mine!“ Putem noi înțelege ce a fost pentru El când Satan I-a prezentat acest pahar și când El a văzut înaintea ochilor Săi păcatele noastre, pe care El urma să le poarte pe cruce și toată murdăria păcatelor? Putem noi să ne dăm seama cum trebuie să se fi cutremurat sufletul Său Sfânt, când a văzut că El trebuia făcut acolo păcat și să fie părăsit de Dumnezeu și judecat?

Ce trebuie să fi fost pentru El, când a fost patruzeci de zile și patruzeci de nopți în pustie și Satan a venit la El cu toate ispitele lui! Nu este și pentru noi, cei care cunoaștem pe Domnul, o durere când Satan vine la noi cu ispitele lui, când de exemplu lucrează gânduri imorale în inima noastră? Nu este nici o durere pentru noi când probabil în timpul cinei, în momentul când venim să lăudăm pe Domnul, face să vină deodată gânduri păcătoase în inima noastră?

Ce trebuie să fi fost pentru Domnul cel Sfânt, când Satan a venit la El cu toate necurățiile Sale, ca să-L ispitească și nu numai cu o ispită! Patruzeci de zile și patruzeci de nopți a venit Satan neîncetat cu necurățiile sale, cu viclenia sa păcătoasă, ca să ispitească pe Domnul, ca să-L facă să cadă. Numai ultimele trei ispite ne sunt prezentate. Însă Satan a lucrat neobosit patruzeci de zile și patruzeci de nopți! Da, găsim că în cele din urmă Satan a fost învins și L-a părăsit. Însă aceasta arată că Satan n-a mai avut nici o armă. El a întrebuițat întregul său arsenal de arme împotriva Sa. Nu există nici o armă pe care să n-o fi întrebuițat. Când se luptă pe viață și pe moarte, atunci nu se încetează până nu s-au folosit toate armele ca să se obțină victoria; aceasta a făcut-o în mod sigur Satan. El a întrebuițat împotriva Domnului toate ispitele pe care le-a avut. Pentru un copil al lui Dumnezeu nu se mai poate găsi aici pe pământ nici o ispită pe care Satan să n-o fi întrebuițat în primul rând împotriva Domnului. Cât de îngrozitor trebuie să fi fost aceasta pentru El, patruzeci de zile și patruzeci de nopți neîncetat să fie ispitit cu aceste lucruri păcătoase, cu aceste viclenii ale lui Satan!

Nu, Cuvântul lui Dumnezeu nu spune mult despre ele. Ne numește numai trei ispite, care dau marele caracter al ispitei. Însă ce prăpăstii adânci lasă în sufletul care cu adânc respect se preocupă cu Domnul și încearcă să aibă părtaşie cu El, care dorește să-L cunoască și cugetă la aceste lucruri, când privește la suferințele pe care trebuie să le îndure Domnul! Ce trebuie să fi fost pentru El, când au venit oamenii și L-au bătut peste obraz, când El a primit coroana de spini a blestemului lui Dumnezeu să fie așezată pe capul Său și L-au bătut peste aceasta? Ce trebuie să fi fost pentru El, când L-au scuipat în față! Nu știu dacă sunt mulți care cunosc aceasta din experiență, să fie scuipat și să nu se poată apăra. Eu știu din experiență cât de îngrozitor este pentru un bărbat; și Domnul era om cu adevărat. El a suferit când L-au hulit pe cruce și L-au disprețuit, că El este în legătură cu Dumnezeu, când I-au spus : „S-a încrezut în Dumnezeu, să-L scape acum, dacă-L iubește“ (Matei 27.43) și nu a venit nici un răspuns de la Dumnezeu. Acestea sunt suferințele ascunse.

Dumnezeu așteaptă, Dumnezeu dorește ca inimile noastre să se preocupe cu această Persoană minunată, care este așa de scumpă pentru inima Sa. Noi

trebuie să cercetăm și să vedem cât de minunată a fost această floare a făinii, dar și cum a fost caracterizată prin Duhul Sfânt, care era vărsat deasupra. Trebuie să recunoaștem că tot ce a făcut Domnul Isus, toate cuvintele, toate faptele și toate sentimentele lăsau să se recunoască ungera Duhului Sfânt, despre care se vorbește aici. Și în aceasta, după cum s-a spus, nu era nici un aluat. „Turte nedospite, frământate cu untdelemn și plăcinte nedospite, stropite cu untdelemn“. În prima parte nu se spune că trebuie să fie fără aluat; aceasta este de la sine înțeles și sunt numite numai părțile componente ale jertfei de mâncare.

Când însă inima plină de profund respect se preocupă cu El, atunci se vede cum totul era fără aluat. Știm că aluatul vorbește despre păcat, însă într-un mod deosebit. Este un tablou al caracterului omului păcătos. Aluatul este plămădeala care s-a învechit și s-a stricat. El cuprinde totul și tot ce vine în contact cu el se strică. Și apoi aluatul mai are un caracter deosebit; el se umflă și face ca în aparență totul să fie mai mare, mai frumos decât este în realitate. Acesta este păcatul, care este ascuns în caracterul omenesc.

Însă la Domnul nu era așa. Putem vedea faptele Sale. El nu a făcut niciodată ceva și nu a rostit nici un cuvânt ca să fie plăcut înaintea oamenilor sau să capete trecere înaintea ochilor lor. El nu a încercat niciodată, prin vorbe, fapte sau purtare să ajungă la favoarea oamenilor sau să le câștige prietenia. El a trăit numai pentru Dumnezeu. Dumnezeu era singurul Său scop. El făcea numai ceea ce Dumnezeu Îi încredința. Nu voia nici măcar să mănânce, dacă Dumnezeu nu-I spunea. El întreba mereu care este voia lui Dumnezeu și când făcea ceva, chiar când vorbea oamenilor, El vorbea numai cu privire la Dumnezeu și pentru ca Dumnezeu să fie descoperit. Când El ajuta pe oameni, când El vindeca pe bolnavi, El nu făcea lucrul acesta întâi pentru bolnavi. Oamenii aveau într-adevăr binecuvântare din aceasta, însă modelul Său era întotdeauna Dumnezeu. Singurul Său scop era să satisfacă pe Dumnezeu, să fie plăcut lui Dumnezeu, să descopere pe Dumnezeu, să fie ascultător de Dumnezeu. El nu a încercat niciodată să fie mai frumos decât era. Niciodată nu a fost ceva în El, asemenea aluatului. Jertfa de mâncare nu se putea să fie acrită. Trebuia să fie fără acreală, ca să fie o imagine a Lui.

Aici vedem ceva mai mult. Trebuia să fie turte nedospite; în cuvântul ebraic arată că erau turte foarte subțiri cu găuri în ele, așa că totul era descoperit, nimic nu era ascuns. El nu trebuie să spună, așa cum se spune în Psalmul 139: „Cercetează-Mă, Dumnezeule și cunoaște-Mi inima!“, căci la El nu era nimic ascuns. Totul era descoperit, turtă subțire. Se spune după aceea: „turte nedospite“. Acestea sunt într-adevăr subțiri, mestecate cu untdelemn și stropite cu untdelemn. Așa era viața Sa. Cuvântul de aici „mestecat cu untdelemn“ înseamnă că totul era pătruns cu untdelemn și că untdelemnul era într-adevăr puterea care lucra în această turtă.

În tot ceea ce El făcea, era Om cu adevărat. Însă totul avea caracterul Duhului Sfânt, prin care El a fost născut și cu care El a fost uns, când a intrat în slujba Sa, așa cum se spune aici: „turtă nedospită, frământată cu untdelemn“ (versetul 4).

Însă după aceea urmează „plăcinte, stropite cu untdelemn“. Ne-am ocupat noi vreodată cu lucrurile acestea? Dumnezeu dorește ca noi să le cunoaștem. Dumnezeu dorește ca noi să înțelegem ceva din slava Sa minunată. De aceea ne-a dat Cuvântul Său, ne-a dat și Vechiul Testament, de exemplu aceste jertfe, tot așa mulți Psalmi în care găsim sentimentele Domnului, ceea ce ieșea din inima Sa în astfel de împrejurări. „Ei m-au răsplătit cu rău pentru bine și

cu ură pentru dragostea Mea“, citim în Psalmul 109.5. Cuvintele acestea nu se găsesc în Evanghelii, unde vedem rezultatele exterioare, însă nu expresia sentimentelor interioare ale Domnului, așa cum sângera inima Sa. Aici aflăm însă: „În timp ce Eu îi iubesc, ei Îmi sunt vrăjmași“ (Psalmul 109.4). Ce era pentru El, când Se plângea în Psalmul 102: „Sunt ca vrabia singuratică pe acoperiș... Semăn cu pelicanul din pustie“ (versetul 7.6.) Simțim ceva din aceasta. Pelicanul este o pasăre de apă și acum el se găsește undeva în pustie, unde nu se găsește nici un strop de apă - cât de îngrozitor trebuie să fie pentru o asemenea pasăre! Așa a fost Domnul aici pe pământ, ca un pelican în pustie, o pasăre singuratică pe acoperiș.

El Și-a ales 12 ucenici, El Și-a deschis inima pentru ei; în Ioan 15.15 El le spune: „V-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu“. Nu este acesta minunat: un prieten, care ne spune tot ceea ce a auzit de la Tatăl Său? Și cine este acest Tată! Însă ei nu L-au înțeles. El a fost singur, El nu avea nici o părtășie cu ei.

Când El Și-a deschis inima față de ei și le-a explicat că El va trebui să fie vândut și crucificat, Petru spune: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva“ (Matei 16.22). Când El a instaurat cina (Luca 22) și a vorbit cu ei despre faptul că El trebuie să fie vândut și că trebuie să sufere și apoi să moară, ei s-au certat unii cu alții, cine să fie cel mai mare dintre ei. Și apoi El i-a pregătit pentru plecarea Sa și le-a spus: până acum am îngrijit Eu de voi și voi trebuie să recunoașteți că nimic nu v-a lipsit. Când însă El a spus: „Cine nu are traistă sau pungă, să-și vândă haina și să cumpere o sabie“, ei spun: „Doamne, iată aici sunt două săbii“. Ei n-au înțeles nimic din ceea ce El spunea. Cât de singur era El! Ce trebuie să fi fost aceasta pentru sufletul Său sfânt!

Pentru noi înțelegem cum a privit Dumnezeu cu plăcere spre El, în asemenea stări, în asemenea suferințe! Nu era nici o secundă în care El să nu fi suferit groaznic prin tot ceea ce Îl înconjură. Însă în aceleași împrejurări nu era nici o secundă în care inima Sa să nu fi fost îndreptată spre Dumnezeu. El a întrebuițat toată energia Sa pentru ca să slujească lui Dumnezeu. El a înfăptuit numai o misiune: să slăvească pe Dumnezeu și să înfăptuiască voia Sa, să facă posibile binecuvântările lui Dumnezeu față de oameni. Nu putem atunci înțelege că cerul s-a deschis deasupra Sa și Tatăl a spus: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Mi-am găsit plăcerea“?

Și dacă am fost aduși la Tatăl și pe baza jertfei arderii-de-tot am văzut cât de aproape suntem noi de Tatăl, că am fost primiți în Cel Preaiubit, atunci Tatăl așteaptă ca noi să ne preocupăm mai mult cu Fiul Său. Și nu are El dreptul să aștepte aceasta? Există la noi realitatea că dorim să cunoaștem mai bine pe acest Mântuitor, că dorim să cunoaștem acest preț pe care El l-a plătit pentru răscumpărarea noastră? Când auzim că Dumnezeu L-a desăvârșit prin suferință, așa că El putea fi Urzitorul mântuirii noastre, nu dorim noi atunci să știm prin ce suferințe a fost El făcut desăvârșit?

Dumnezeu așteaptă și spune: Când voi vă ocupați cu El, când vedeți cât de prețios a fost El, când voi vedeți toate suferințele Sale ascunse, atunci aduceți-le la Mine. Da, pregătiți darul acasă, așa cum trebuie. Noi nu putem să citim în Adunare un capitol după altul, ca să vedem această slavă. Nu putem „coace“ această „turtă“ în Adunare. Fiecare israelit care dorea să aducă acesta jertfă, trebuia mai întâi să prepare aluatul acasă și să coacă turta. Noi trebuie să studiem Cuvântul acasă, cu rugăciune, în genunchi, cu adânc respect, ca să vedem această viață minunată a Domnului, cum s-a expus la proba focului.

Când după aceea ne-am umplut inimile cu toate acestea, mergem cu ele la ușa cortului întâlnirii, acolo unde Dumnezeu este împreună cu poporul Său, ca să le oferim acolo, nu singuri, ci cu toți aceia care au făcut același lucru, lui Dumnezeu, ca jertfă, ca o mâncare pentru El.

Și preoții aveau voie să mănânce din jertfa aceasta. Și ei aveau voie să-și hrănească inimile din ceea ce Dumnezeu găsea așa de minunat, încât El spune: aceasta este o jertfă pentru Mine. Ce masă minunată, aici în pustie! Sper că cei mai în vârstă dintre voi cunosc aceasta din experiență. Cei tineri probabil că încă nu cunosc. Când mergem pe drum, așa cum ne spune aici Cuvântul lui Dumnezeu, când venim duminica dimineață cu aceste jertfe la locul de întâlnire cu aceste daruri pentru Dumnezeu, atunci vom experimenta cât de mult se întăresc inimile noastre din ceea ce ne-a rămas și din ceea ce noi, ca preoți, avem voie să mănâcăm acolo în prezența lui Dumnezeu, în Locul Sfânt. Vom simți cum inimile noastre au fost hrănite și împropățate și cum primim puteri ca să mergem pe drumul nostru aici pe pământ potrivit gândurilor lui Dumnezeu.

Apoi în versetul 5 avem a doua jertfă de mâncare în tigaie. Și de data aceasta trebuie să fie floarea de făină frământată cu untdelemn, fără aluat. Părțile componente trebuie să fie aceleași. Însă nu aveau această formă clară, pe care o avea turta, plăcinta. Când o femeie coace ceva, atunci ea se uită din când în când în tigaie, ca să vadă care este starea conținutului. Nu este așa de ascuns și nu este expus tot așa direct focului. Aici deci vorbim mai mult de forma generală, suferințele vizibile pe care Domnul le-a îndurat în viața Sa pe pământ.

Dacă nu cunoaștem pe Domnul de mult timp și de aceea n-am avut timp ca să cercetăm cu adevărat Cuvântul și să descoperim toată slava Domnului, atunci Dumnezeu ne spune: Veniți totuși cu ceea ce ați văzut! Fiecare a citit desigur Evanghelia și poate un copil al lui Dumnezeu care citește Evanghelia să nu rămână impresionat de slava Domnului Isus, așa cum este ea prezentată acolo? Imposibil. Cine citește cu rugăciune evangheliile va descoperi ce Persoană minunată este acolo și va descoperi măreția Sa în viața Sa. Este vorba aici de viața Sa, nu ca jertfă a arderii-de-tot, pe care cel care o jertfea trebuia s-o taie în bucăți, ci este vorba despre viața Sa. Și vom vedea cât de desăvârșită este.

Mă gândesc de exemplu la Ioan 4. Acolo Domnul, obosit de călătorie, flămând și însetat, Se așează. Și acolo vine o femeie păcătoasă. Ce tact, ce har, ce dragoste descoperă El acolo! El uită foamea înaintea femeii pe care o poate ajuta. El spune mai târziu ucenicilor: „Eu am de mâncat o mâncare pe care voi n-o cunoașteți“. El uită setea și întreabă pe această femeie păcătoasă, pe care El o cunoaște foarte bine: Ai ceva apă pentru Mine? Niciodată un iudeu nu făcea așa și nici măcar un samaritean nu ar fi făcut la fel, dacă el ar fi cunoscut această femeie imorală. Însă El a făcut așa, El, Cel care o cunoștea, pentru ca s-o câștige. El nu începe să vorbească despre păcatele ei. Întâi caută să câștige inima ei prin harul și bunătatea Sa. Aceasta merge atât de departe încât ea nu poate să nege că este o păcătoasă, după ce El i-a câștigat încrederea. Însă chiar mai înainte El începe să stea de vorbă cu ea despre aceste minunate adevăruri viitoare, care sunt așa de adânci, căci chiar cei mai mulți credincioși din zilele noastre nu le înțeleg; apa vie, care curge până în viața veșnică, Cuvântul lui Dumnezeu făcut viu prin Duhul Sfânt, care locuiește în noi și care ne aduce în legătură vie cu Domnul din cer. Mii de credincioși nu cunosc acest adevăr în practică, însă Domnul Isus îl vestește acestei femei păcătoase.

Și când după aceea El îi descoperă starea ei: ai avut atât de mulți bărbați, iar acela pe care îl ai acum nu este bărbatul tău - și ea vrea să ocolească realitatea și spune: „Domnule... părinții noștri s-au închinat pe muntele acesta și voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să se închine oameni“, atunci Domnul pleacă de la acest adevăr minunat, un adevăr cum noi nu cunoaștem un altul, care între credincioși este așa de puțin cunoscut. Da, noi știm ce adorăm, voi nu știți. Însă vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați vor adora pe Tatăl în duh și în adevăr ... Dumnezeu este Duh; și cine Îl adoră, trebuie să-L adore în duh și în adevăr! Ce mod minunat ca să câștige inima acestei femei! Și noi vedem rezultatul. Nu este demn de admirat?

Pe când fratele Bellet - noi cunoaștem de exemplu cărțile Sale cu privire la „Slava Domnului Isus ca Om“, „Fiul lui Dumnezeu“ și „Lumea înainte de potop și patriarhii“ - era pe patul de moarte și când s-a vorbit cu el despre cununa pe care el o va primi, s-a auzit mai târziu cum se ruga: „Doamne, frații au venit și au vorbit despre cunună, însă eu nu vreau nici o cunună. Eu vreau să Te văd pe Tine, eu vreau să văd pe Omul de la Sihar, pe Omul care ședea lângă izvorul de apă. După aceasta dorește inima mea și vreau să-L văd, numai pe El. Nu mă interesează o cunună“. Nu putem noi înțelege situația aceasta, când citim cu rugăciune capitolul acesta? Ce slavă minunată!

Când citim aceasta despre El și inimile noastre se umplu cu această slavă, putem să aducem din ea lui Dumnezeu. Și chiar cel mai tânăr credincios, care s-a întors la Dumnezeu de-abia de o săptămână, poate să citească Evangheliile. Desigur, el le-a și citit în această săptămână - cu ce să înceapă, dacă nu cu aceste lucruri minunate? De aceea el poate veni ca să le aducă lui Dumnezeu. El poate aduce lui Dumnezeu, așa cum spune aici, o jertfă de mâncare în tigaie. Este floarea făinii, frământată cu untdelemn, fără aluat. El a văzut că nu este nici un aluat în făină. A văzut untdelemnul - energia Duhului Sfânt. A văzut că acest Om este minunat. Toate se descoperă la timpul potrivit, în modul potrivit și în plinătatea potrivită. Totul este minunat. Oh, Dumnezeu spune: aduceți-Mi aceasta ca o jertfă; este ceva plăcut pentru Mine.

Se spune aici să tai în bucăți, cu alte cuvinte: nu rămâne la impresia generală, ci cercetează-o în părțile ei componente. Rupe-o în bucăți și vezi că fiecare amănunt, fiecare cuvânt pe care El l-a rostit, fiecare faptă a Lui, orice descoperire în comportarea Sa, orice gând al inimii Sale este desăvârșit în sine însuși. Nu numai întregul era de admirat, ci fiecare amănunt era desăvârșit, sută la sută din gândurile lui Dumnezeu, slăvirea lui Dumnezeu în mod desăvârșit, totul minunat în sine însuși.

Dumnezeu spune: rupe-o în bucăți și toarnă untdelemn deasupra. Prin aceasta trebuie să înțelegem cum totul era condus perfect de Duhul Sfânt, cum totul purta semnul caracteristic al ungerii cu Duhul Sfânt. Vino, vezi și adu-l apoi la Mine! Niciodată nu a fost o jertfă mai plăcută pentru Mine, ca aceasta. Și noi avem voie să aducem lui Dumnezeu, când ne strângem laolaltă, căci despre aceasta este vorba aici. Dumnezeu spune: numai la intrarea în cortul întâlnirii, deci acolo unde Dumnezeu Se întâlnește cu poporul Său se poate aduce. Pentru noi, acesta este locul unde noi ne strângem pentru Numele Domnului Isus și unde Dumnezeu Duhul Sfânt este în mijlocul nostru ca să ne conducă în adorare și în aducerea jertfelor noastre. Noi am pregătit jertfa acasă, ca să venim cu panerul plin, cu inima plină, așa că Duhul Sfânt, când noi suntem strânși, poate folosi pe oricine dintre noi ca din inimile noastre să creeze ce vrea El să închinăm lui Dumnezeu.

Nu numai frații, ci și surorile sunt aducătoare de daruri. Nu ceea ce spune

un frate, care mulțumește, se ridică spre Dumnezeu, ci ceea ce este exprimat prin cuvintele sale este darul de jertfă pentru Dumnezeu - nu ceea ce gândește un frate, când citește un Cuvânt, ci ceea ce se ridică din inimile tuturor în timp ce el citește un pasaj sau când noi cântăm o cântare. Nu cântarea se urcă spre cer, ci sentimentul duhovnicesc care este în inima noastră în timp ce noi cântăm această cântare, aceasta este închinarea, aceasta este lauda care se ridică spre Dumnezeu. Și fratele care este folosit de Duhul Sfânt este numai gura Adunării. Se poate foarte bine întâmpla ca în aceste momente din inima surorilor să se ridice mai multă laudă și adorare, decât din inima acestui frate. Domnul Se uită numai la ceea ce se ridică din inimă. În felul acesta, deci, toți frații și toate surorile se pot strânge cu inimile pline. Ce jertfă va fi adusă în felul acesta lui Dumnezeu! Cum ar putea Duhul Sfânt să creeze din inima noastră și să ofere lui Dumnezeu o jertfă deplină, când noi venim cu inimile pline, pentru că în timpul săptămânii ne-am ocupat cu Domnul Isus și am văzut slava Sa în capitolul 1 la jertfa arderii-de-tot și aici în jertfa de mâncare!

Ajungem acum la cea de-a treia jertfă. „Și dacă darul tău va fi o turtă coaptă pe grătar“, aceasta este ceva neprecizat. O jertfă de mâncare pe grătar nu are o formă precisă - sunt tot felul de suferințe care nu au o formă precisă, dar pe care fiecare trebuie să le vadă și pe care, vreau să spun, le poate vedea și un necredincios. Cunosc o poezie din Olanda cu privire la Domnul Isus pe cruce, dar pe care a compus-o unul care disprețuiește pe Dumnezeu. Începe așa: „O, Om al durerii, cu coroană de spini“ și când o citești îți pot curge lacrimi din ochi din cauza sentimentelor despre care El vorbește; și cu toate acestea poetul era cu totul necredincios. Aceasta era ceea ce găsim spus imediat: mierea. Însă el a văzut totuși că Domnul a suferit. Și ar putea ca un credincios, când citește Cuvântul sau se gândește la Domnul, să nu vadă că Domnul a suferit aici pe pământ? Este imposibil.

Este trist, dacă nu am săpat mai adânc, dacă nu am considerat vrednic de osteneală ca să ne ocupăm mai adânc cu Domnul și cu Persoana Sa, cu suferințele Sale - așa cum spune Ioan 6, că ai mâncat din pâinea care S-a coborât din cer. Ce rușine când noi nu avem mai mult interes față de Domnul nostru, care a murit la cruce pentru noi, care în slavă Se preocupă zi și noapte cu noi, pe care noi Îl așteptăm ca să vină să ne ia, Cel care a trăit 33 de ani aici pe pământ și care, potrivit cu epistola către Evrei, a trecut prin toate împrejurările prin care am putea noi să trecem, așa că El poate înțelege și poate simți împreună cu noi!

De aceea El S-a născut ca un prunc și a crescut, încât El se poate așeza în postura copiilor mici; a crescut tânăr matur, așa că El știe ce gândesc tinerii și ce simt ei. El a devenit bărbat, așa că poate înțelege pe cei în vârstă, în toate problemele lor. Ca să înfăptuiască lucrarea de pe cruce nu era necesar ca El să trăiască 33 de ani pe pământ. Pentru aceasta nu era necesar ca El să devină un prunc. Adam a fost de asemenea Om și niciodată n-a fost prunc. El a venit pe pământ ca om matur. Aceasta putea s-o facă și Domnul Isus. Însă Evrei 2 ne spune că El - vreau să spun aceasta cu toată venerația - a ales această cale, să vină pe pământ și să trăiască 33 de ani, ca să poată înțelege pe orice copil al lui Dumnezeu în toate împrejurările sale. El poate avea milă de noi, căci în toate lucrurile El a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. El a fost în toate stările în care putem să fim noi.

Nu impresionează aceasta inimile noastre? Este posibil ca un credincios să se gândească la aceasta și să simtă nevoia să cunoască și să vadă mai bine pe Domnul Isus, așa cum El a trecut pentru mine prin această viață și ce dureri a suferit El în ea, încât El mă poate înțelege? Chiar dacă cineva s-a întors la

Dumnezeu abia de trei zile, el s-a gândit desigur în aceste trei zile la Domnul și s-a preocupat cu El. Se poate oare ca cineva care a fost salvat, să nu fi avut timp în aceste trei zile să se gândească la El și să citească din Cuvântul Său? Consider aceasta imposibil; căci în mod normal, când este un nou născut și mai ales dacă este o întoarcere reală la Dumnezeu, atunci El este flămând și începe să citească Scriptura. Însă atunci el poate deja, chiar dacă este sărac în lucrurile duhovnicești, să strângă bogății din viața minunată a Domnului. Atunci el are deja ceva și poate să le aducă Domnului. El va putea aduce o jertfă de mâncare coaptă pe grătar, dar trebuie să fie floare de făină cu untdelemn.

Poate cineva n-a remarcat că nu era deloc aluat la jertfa acesta. Aici însă se spune: nici unul din darurile de mâncare pe care le veți aduce Domnului să nu fie făcut cu aluat; căci nu trebuie să ardeți nimic cu aluat sau cu miere, ca jertfă mistuită de foc pentru Domnul (versetul 11). Aluatul și mierea trebuiau evitate și de acestea noi ar trebui să fim conștienți. Când însă ne așezăm cu adevărat sub călăuzirea Duhului Sfânt, atunci El va face ca din mâinile noastre să iasă la iveală ceea ce este cu adevărat fără aluat. În capitolul 1 am citit că dacă cineva era prea sărac ca să aducă o jertfă mare și el putea aduce numai un porumbel, era totdeauna acolo un preot care prelua gușa și o arunca, așa că numai ceea ce era plăcut lui Dumnezeu era adus ca jertfă. Aceasta o va experimenta oricine care este sărac și poate să aducă puțin. Atunci în mod normal Duhul Sfânt va folosi un frate, care este practic un preot, care este obișnuit să stea în prezența lui Dumnezeu și acolo a învățat ceea ce este plăcut lui Dumnezeu, care va da expresie gândurilor și sentimentelor acestui alt frate și în felul acesta este primit de Dumnezeu și este lăsat la o parte ce nu se potrivește cu slava Domnului Isus, cu floarea făinii și untdelemnul și mai ales că nu este deloc aluat și miere în jertfa aceasta.

Mierea nu este același lucru cu aluatul. Mierea este ceva dulce de la natură. Acestea sunt lucrurile care nu sunt rele în ele înșile, însă ies la iveală de la natură, din acest pământ și care deseori sunt stricate acum, lucruri pe care Dumnezeu le-a dat în creație, însă care nu pot avea nici un loc în jertfe. Să ne gândim la Ioan 2.4 unde ne spune că mulți credincioși s-au împiedicat și au îndrăznit să judece pe Domnul. Când mama Sa I-a zis : „Nu mai au vin“, El i-a răspuns: „Ce am Eu a face cu tine, femeie?“ Domnul era în slujba lui Dumnezeu și în aceasta nu trebuia să rezerve nici un loc mamei Sale. Când El a înfăptuit lucrarea de pe cruce, în aceste ore îngrozitoare, când trebuia să poarte judecata lui Dumnezeu, S-a gândit la ea și i-a spus lui Ioan: „Iată mama Ta“. În aceste momente atât de grele, El a îngrijit de ea.

Când este vorba despre relațiile noastre cu Dumnezeu, despre slujba pentru Dumnezeu, atunci nu trebuie prețuite influențele omenești. Atunci este valabil numai un lucru: voia lui Dumnezeu. Dumnezeu spune că cine nu urăște pe tatăl său, pe mama sa, pe soția sa și pe copiii săi pentru El, nu este vrednic de El. Atunci avem ceea ce este prezentat prin miere. Nimic din omul natural nu are voie să fie în jertfă.

Ceea ce am spus mai înainte despre poetul acela necredincios, care a vorbit așa de emoționant despre suferințele Domnului, este de asemenea miere. Era compasiunea naturală, sentimentele omenești pentru cineva care suferă. Pericolul este și la noi, de exemplu, când ne gândim la suferințele Domnului Isus, suntem mișcați că El a primit lovituri cu trestia și noi avem milă omenească față de Domnul, așa cum aveau femeile din Ierusalim. Ele îl plângeau, însă Domnul le-a spus: „Nu Mă plângeți pe Mine, ci plângeți-vă pe voi și pe copiii voștri“ (Luca 23.38). Dumnezeu dorește ca noi să avem

sentimente duhovnicești, ca noi să nu dăm cuvânt naturii noastre, când este vorba să-L vedem și să-L aducem ca jertfă. Nu trebuie adus aluat și nici miere - numai ceea ce vorbește despre El: floarea făinii, curată, untdelemn și tămâie și numai în formele în care le-am văzut aici.

Apoi vedem în versetul 9 ceva minunat: „Preotul să ia din darul de mâncare partea adusă ca aducere aminte și s-o ardă pe altar. Acesta este un dar adus prin foc, de un miros plăcut Domnului. Ce va rămâne din darul acesta de mâncare să fie al lui Aaron și al fiilor lui: acesta este un lucru preasfânt Domnului între darurile mistuite de foc“.

Vedem apoi cum Domnul este prezentat ca snopul celor dintâi roade pentru Domnul, spice verzi prăjite la foc. Aceasta era El ca jertfă în puterea anilor Săi. El Se plânge către Dumnezeu: „Nu mă lua la jumătatea zilelor Mele!“ (Psalmul 102.24), însă El trebuia să moară când avea numai 33 de ani. El trebuia să moară când a făcut această lucrare minunată. Noi putem spune că la jumătatea celor 70 de săptămâni de ani ai lui Daniel, la al căror sfârșit trebuie să aibă loc împăcarea deplină a lui Israel, El trebuia să moară și nu putea să instaureze împărăția. Aceasta citim aici: focul deplin a venit peste El și a prăjit spicele verzi, pe El, care este copacul cel verde, așa cum El Însuși spunea, când a mers la cruce (Luca 23.31).

În versetul 12 vedem că se mai găsește o altă jertfă de mâncare: „Ca dar din cele dintâi roade, veți putea să le aduceți Domnului; însă, să nu fie aduse pe altar ca dar de un miros plăcut.“ Aceasta este o realitate minunată, căci aici vedem ceva care nu era făcut din floarea făinii stropită cu untdelemn și care nu era făcută cu tămâie și care era dospită. Însă din capitolul 23 aflăm de ce era așa. Aici nu este un simbol al Domnului Isus. Darul de jertfă al primelor roade este o imagine pentru noi, a Adunării, nu ca trup al lui Hristos, ci ca aceea care are parte de învierea Lui și în care este desigur aluat, a cărui influență este controlată de Duhul Sfânt care locuiește în ei și unde nu este nici tămâie, această gingășie personală care se găsește la Domnul Isus.

Nu este însă minunat că într-un capitol în care se vorbește de minunata slavă a Domnului Isus, pe care noi avem voie să o aducem lui Dumnezeu ca jertfă, suntem numiți și noi ca jertfă de mâncare a Adunării, ceea ce noi înșine suntem și că aceasta este văzută aici ca o jertfă pentru Dumnezeu? Ce realitate serioasă! Aici vedem simbolic ceea ce avem în Romani 12, că noi trebuie să aducem trupurile noastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu. Așa cum odată Domnul a fost jertfă desăvârșită, tot așa trebuie să prezentăm și noi trupurile noastre, astfel ca trupul nostru, viața noastră să fie o copie, o imitare a vieții Domnului aici pe pământ. Și aceasta este jertfa pe care noi putem s-o aducem lui Dumnezeu. Nu este aceasta o realitate minunată?

În legătură cu aceasta vedem mai departe în versetul 13: „Să condimentezi cu sare toate darurile tale de mâncare, să nu lași să lipsească niciodată de pe darurile tale de mâncare sarea legământului Dumnezeului tău; la toate darurile tale de mâncare să aduci sare“. Cât de important să fie aceasta, dacă în acest singur verset se repetă de trei ori și se spune despre „sarea, semnul legământului Dumnezeului tău“.

Știm că sarea este cea care păzește de stricăciune. Ea lucrează în așa fel ca să nu se strice ceva. Însă sarea este și despărțirea de ceea ce este stricat și trebuie să adaug că este și un simbol al sfințeniei verificatoare a lui Dumnezeu și al judecății Sale. Găsim aceasta în Ezechiel 47.11, când mlaștinile și gropile din apropierea Mării Moarte nu se vor vindeca, ci în toată împărăția de o mie de ani vor rămâne mlaștini sărate, ca un tablou al judecății lui Dumnezeu

asupra păcatului și asupra oamenilor păcătoși. Aici se vorbește despre „sarea, semnul legământului Dumnezeuului tău”; înseamnă că sarea, în relațiile noastre cu Dumnezeu, în care am fost aduși, ne păzește și ne ferește de stricăciune, ca noi să nu fim necredincioși în acest legământ. Ce gândim noi despre noi înșine? Probabil că duminica dimineată aducem o jertfă cu privire la minunata descoperire a lui Dumnezeu în Domnul Hristos, prin har, și nu ne gândim la faptul că exteriorul nostru, prezentarea noastră în afară ar trebui să se schimbe cu ceva; de aceea putem fi brutali față de frați și surori sau în purtarea noastră față de ceilalți. Ce gândim noi despre unul care vorbește plin de admirație despre Dumnezeu, care a descoperit dragostea Domnului Isus și care nu se gândește că el însuși trebuie să arate dragoste și să se verifice pe sine însuși în lumina lui Dumnezeu și să se judece cu privire la sărăcia dragostei care este în inima sa și care se arată în viața sa?

Aici avem sarea. Dumnezeu nu poate primi nici o jertfă care este fățărnicia buzelor. El nu vrea ca noi să vorbim numai că admirăm pe Domnul Isus, însă nu simțim nevoia ca aceleași lucruri să se găsească și în viața noastră. Nu putem să spunem lui Dumnezeu că este așa de minunat ceea ce găsim la Domnul Isus, în timp ce noi nu gândim deloc că aceasta ar trebui să fie minunate și la noi. Când eu sunt mulțumit cu mine, când eu nu le am, atunci aceasta nu este „sarea legământului Dumnezeuului tău”. Dacă eu vorbesc despre Domnul Isus, dacă eu privesc slava Sa, atunci Tatăl așteaptă ca eu să doresc să fiu tot așa cum este El. Avem în Olanda un cântec pentru copii: „Eu doresc să fiu ca și Isus”. Nu este aceasta dorința inimii noastre? Se poate să te ocupi pe drept cu Domnul și să vezi slava Sa și s-o admiri, fără ca să ai dorință ca să fii așa și în practică? Dacă lucrurile nu sunt așa, Dumnezeu spune: nu pot să primesc aceasta ca jertfă. Atunci lipsește sarea legământului Dumnezeuului tău. El dorește sinceritatea în inimă și El dorește ca atunci când venim să aducem ca jertfă ceea ce am admirat și adorat la Domnul, dorința arzătoare care este în inima noastră să fie așa cum a fost El. Trebuie să ne așezăm pe noi înșine în lumina lui Dumnezeu, ca să ne judecăm și să îndepărtăm tot ceea ce nu este potrivit cu sfințenia Lui.